

Trobada a Vilopriu 23 d'agost 07

En primer lloc vull agrair a en Lluís Maria de Puig i a la seva família la seva acollida i als companys la oportunitat que em donen de participar en aquesta taula. Aquesta és una trobada de la que tinc molts bons records, així que em fa molta il·lusió ésser-hi.

Mentre pensava en com podia il·lustrar la idea que vull transmetre-us amb la meva intervenció em va venir al cap un d'aquests molt bons records : la darrera intervenció de la Marta Mata. Segurament molts de vosaltres la recordareu. Demostrant un cop més la meravellosa pedagoga que era, ens va fer una narració ben senzilla , aprofitant referents comuns per tots nosaltres, per transmetre'ns un missatge complex:

Ens va explicar “El gat amb botes”, i amb el relat ens transmetia una idea: com enfocar el curs polític i més enllà , com enfocar la relació de Catalunya, del govern catalanista i d'esquerres amb l'entorn polític i social, l'immediat i el més llunyà. Hi he pensat moltes vegades.

Em permetreu que gosi glossar, doncs, la intervenció de la Marta Mata i que gosi insistir en el seu missatge, intentant treure-li suc:

Com a molta altra gent m'agrada el gat amb botes. És com tots els gats juganer, de pelatge suau i càlid, tafaer i espavilat, agosarat i astut, alegre i confiat en les seves pròpies forces, un gínjol, (i capaç d'aprofitar-se de l'evident vanitat del rei de l'ogre). Sap jugar amb imaginació la seva situació i treure'n el màxim partit. Sap aprofitar la força dels altres en profit del seu amo. Educat, gentil i pulcre, està orgullós de les seves botes que li han permès avançar i viatjar per tot arreu on ha volgut per aconseguir els seus objectius.

És un personatge atractiu, seductor . Res més lluny d'un personatge empenyat, victimitzat.

El meu prec d'avui és que ens inspirem, com ens deia Marta Mata, en un personatge com aquest, en un estil com aquest.

El nostre ha d'esser un catalanisme que salvaguardi i promocióni els millors elements de la nostra identitat, els més positius, els que ens han d'ajudar a treure el millor partit de la nostra situació en cada moment. Són també els més capaços de seduir els joves , els fills de la Catalunya vella i de la nova i la vella immigració. Una identitat “atractiva” ha d'estar construïda al voltant de conceptes constructius que ens ajudin a donar sentit al nostre present i futur com a col·lectivitat:

La nostra és una cultura que ve de lluny i que es projecta (s'ha de projectar) al futur. Tenim referències abundants: Qui no recorda la intervenció de Pau Casals davant l'ONU, reivindicant la nostra vella tradició de parlamentarisme?. Qui no ha de sentir-se orgullós davant del nostre dret, de

la riquesa de la nostra llengua, de la nostra capacitat d'acollida, la de sempre , la d'ara?. La nostra és una terra que , acollint, s'ha fet i s'ha de seguir fent gran i forta. Un país que han triat com a país d'acollida un milió de persones els darrers deu anys, i que trien com a destinació turística molts altres milions cada any , té capacitat d'atracció , té quelcom a dir , ofereix quelcom que hem de saber interpretar i representar. Qui no ha de sentir orgull per les nostres conquestes socials ,les que ja hem assolit i les que ens proposem?

Per descomptat que hem de treballar sistemàticament i rigorosa per la consecució de una relació amb Espanya (d'una Espanya que no renunciem a voler federal, plural) més justa, sobretot econòmica justa i que ens permeti seguir desenvolupant-nos, però aquest no pot esser l'eix central del nostre catalanisme. Hem de seguir treballant amb rigor i racionalitat per demostrar, a més, la pertinència econòmica del model del procés de “devolution”. Però el victimisme que tant rèdit polític a curt i mig termini ha donat a altres forces polítiques no té futur : ens porta a un carreró sense sortida , perquè necessita (i per tant alimenta) la hostilitat i l'antipatia de la resta d'Espanya i l'anticatalanisme. Hem de defugir-lo i hauríem de fer virar el sentit de marxa del catalanisme perquè els nostres companys també el traguessin del centre del seu horitzó. Fem un flac favor al país situant-nos permanentment com a víctimes , perquè això reforça els botxins , crea botxins.

La nostra proposta ha d'esser capaç d'engrescar i d'il·lusionar , especialment els joves a fer de la cultura catalana una cultura present en el món globalitzat. Avui la identitat és electiva i la majoria no tria una identitat perdedora, empenyada.

El gat amb botes està tan alegrement confiat en la seva estratègia , en qui és, en com és la realitat i en com vol que sigui... que no s'espanta per cap rept.

I en tenim molts de plantejats:

Infraestructures, no cal dir-ho, però no només

Habitatge per tothom

Protecció de les famílies, conciliació de la vida familiar i la vida laboral

Acabar amb la pobresa infantil

Millorar el sistema educatiu

Millorar la qualitat dels serveis públics

Integrar el contingent de població nou vinguda donant oportunitat a tots els que han vingut per quedar-se, d'esser ciutadans de ple dret.

Però a més d'un conjunt de polítiques per respondre adequadament als problemes que té plantejats la nostra societat ens cal recuperar la nostra ànima, la nostra capacitat de dotar de sentit el nostre present i el nostre futur col·lectiu.

Hem d'aprofitar aquest moment dolç en què tenim la confiança de tanta i tanta gent per governar a tantes institucions per aprofundir en aquesta tasca. No deixant que ens marquin l'agenda, no permetent que ens arrossequin a una tendència a centrar el discurs polític entorn de conceptes negatius. La nostra és una proposta de construcció social, no de resistència.

No es tracta de resistir-se a la globalització , intentant sobreviure, sinó de saber aprofitar els seus aspectes positius, i de transformar-los en oportunitats per construir una societat amb més oportunitats per tothom.

Però ens cal no negar la situació que vivim , ens cal més lucidesa i més objectivitat en la nostra anàlisi de la realitat. Ens cal mirar lluny. Hem de salvaguardar i promocionar aquells elements de la nostra cultura , de la nostra forma de viure que són un valor afegit, una aportació diferencial. Sense victimisme , sense pessimisme, amb realisme i amb ambició, amb orgull per la nostra cultura i amb un catalanisme més competitiu, desacomplexat, més propositiu, més assertiu. Volem una Catalunya (com deia fa poc Ernest Maragall en un article) oberta al món, preparada per afrontar els reptes, aprofitar les oportunitats i conscient que la seva identitat, la seva cultura , la seva llengua, són un valor afegit en un món global. I com a socialistes , conscients que pot ésser un model de societat oberta que s'adapta a la globalització, però que ho fa essent capaç de no incrementar les desigualtats, sinó de reduir-les, al mateix temps que creix i es projecta al futur.

Pia Bosch i Codolà